

[17-11-2012]

De laatste roos

Jef heeft een rozentuin. Zijn passie is het kweken van nieuwe variëteiten. In zijn serre experimenteert hij met aroma's en kleuren. De knop van de ene roos ent hij op de stam van een andere. Dit levert vaak verrassende resultaten op. Pimpelpaars. De zoete geur van amandel die zweemt naar anijs. Pompoengroen met een accent van muskus.

Liefdevol verzorgt Jef de jonge struiken. Uren zit hij op een bankje en observeert geduldig de pas ontloken stekjes. Bovendien ontsnapt hij zo aan de takenlijstjes van Anna, zijn vrouw. Vooral sinds hij met pensioen ging.

Geduld heeft Anna niet. Ze haat sloomheid. Alles moet snel gaan. De vaat gedaan voor het eten op tafel komt. Een antwoord gegeven voor de vraag gesteld wordt.

Elk jaar net voor de vorst de tuin binnensluipt, knipt Jef de laatste bloeiende roos af. Voor Anna. Een gebaar dat haar mateloos charmeert.

Dit jaar duurde het lang. Stiekem ging Anna al eens kijken. Hoe ver stond het met die rozentuin? Vanwaar dat getreuzel? De herfst had toch al zijn intrede gedaan? Was het nog niet koud genoeg misschien? De lucht was dik en grijs.

“Het weerbericht voorspelt een harde wind vandaag,” liet ze zich schijnbaar terloops ontvallen.

En, “ik denk dat er vorst in de lucht hangt.”

Jef bleef doof. Of deed alsof. Hij soesde in zijn geliefde fauteuil, een boek over snoeien op schoot.

Tijdens elk uurtje flauwe najaarszon kuierde hij tussen zijn rozenstruiken. Geduldig, wachtend. Waarop? Anna sloeg hem gade achter het gordijn. Hoofdschuddend, de handen in de zij.

“Wordt hij misschien wat dement,” vroeg ze zich af. “Hij vergeet zo veel tegenwoordig.”

Oktober liep ten einde. De scheurkalender werd steeds dunner. Elke morgen legde Anna het blaadje naast de koffiekop van Jef. De weerspreuk was steevast hun eerste gespreksonderwerp.

1 november. ‘Geeft Allerheiligen zonneshijn, dan zal 't spoedig winter zijn.’

Het werd een stralende dag. Ze gingen die middag naar het kerkhof met chrysanten. De kleuren van de bomen gloeiden. Jef vond inspiratie in het sprankelende pallet. Ossenbloedrood, saffraanoker. Gulzig snoof hij het aroma op van de vochtige aarde. Een straaltje zon kriebelde zijn neus. De bries joeg de bladeren op. Het werd fris. Anna mopperde en veegde gejaagd de graven schoon.

Allerzielen bracht ijskoude regen. Jef kwam enkel zijn zetel uit om te eten. Anna werd geplaagd door een paniekaanval. De rillingen kropen op en neer over haar ruggengraat. De klok tikte tergend traag de dag voorbij.

“Als hij die roos nu niet binnenhaalt, is ze reddeloos verloren.”

Haar bezorgdheid groeide. Deels om Jef, deels om de roos. Het maalde door haar hoofd. Ze liet er haar nachtrust voor. In haar brein rijpte een reddingsplan.

Anna legde de roos subtiel naast het ontbijtbord van Jef. Wolwit lag ze te stralen op het tafellaken.

“Dit jaar geef ik ze aan jou,” glunderde ze.

“Aha,” zei Jef. “Geef je mij de melk eens aan?”

“Wel, ben je niet blij dat ik ze binnenhaalde? Morgen kan het vriezen en je zegt altijd...”

“Anneke, ruik er maar eens aan,” onderbrak hij haar.

Anna griste de roos weg. Net voor ze haar neus erin wilde duwen, zag ze twee kevertjes tussen de bloemblaadjes kronkelen.

Geschrokken liet ze de roos vallen.

“Daarom heb ik zo lang gewacht,” lachte Jef fijntjes, “ik kon je toch geen laatste roos met ongedierte geven.

Mieke Vandromme